

2 AUGUSTE RODIN EN ZIJN DENKBEELDEN OVER KUNST. □

niet alleen omdat Rodin bewijzen kon dat zijn model, een Belgisch soldaat, Auguste Neyt geheeten, iets grooter van afmeting was dan het beeld, maar ook omdat zulk een afgietsel nooit een dergelijken levenden indruk zou gemaakt hebben. Als om de zaak goed te maken, werd het beeld drie jaren later door den Staat aangekocht voor het Musée Luxembourg; en sedert zijn er ook elders, in musea van het buitenland, een aantal copieën van te vinden.

Plotseling had zoo Rodin zich ontpopt als een gerijpt kunstenaar. Hij was trouwens inmiddels reeds bijkans veertig jaren oud geworden; en het was zeker een bewijs van geweldige ingetogenheid en zelfbeheersching van hem geweest, zoo lange jaren onopgemerkt voort te leven en met niets voor het publiek te voorschijn te treden, ondanks het gevoel te beschikken over dergelijke scheppingsgaven. Toch bood die omstandigheid voor de ontwikkeling van zijn talent haar goede zijden. Want, zooals Rilke zegt, in dien tijd drong geen vreemde stem tot hem door, geen lof die hem op een dwaalspoor had kunnen leiden, noch blaam die hem in de war had kunnen brengen. Geheel zelfstandig, zonder storende invloeden, kon zijn geniale aanleg groeien.

Tot dien groei droeg ook zeker bij zijn lectuur. In die leerjaren toch las hij veel in de Grieksche classieken om zich in de geestelijke grondslagen van hun kultuur in te werken, het verband te leeren inzien tusschen de prachtige Grieksche beeldhouwwerken en de in de Oudheid gehuldigde wereldbeschouwing. Later leert hij nog vele andere groote schrijvers kennen als Dante, Pascal en Rousseau. Hij las niet veel schrijvers, maar die dan ook zeer aandachtig, zoodat hun geest op hem kon inwerken. Dante b.v. bezielde hem waarschijnlijk tot het ontwerpen van zijn Hellepoort, waaraan hij reeds in 1875 begon en meer dan twintig jaren van zijn leven bij tusschenpoozen voortwerkte zonder het geheel te voltooiën — evenals Michelangelo het omvangrijk grafmonument van Juliaan II niet geheel ten einde bracht. Ware de poort gereedgekomen, dan zou hare hoogte zes Meter bedragen hebben.

Behalve zulke lectuur was op zijn ontwikkeling als kunstenaar ook van veel invloed de reis, die hij in 1875 maakte naar Italië, waar hij met de prachtige verzamelingen van antieke beelden en met de werken der Renaissance-kunstenaars in originele kennis maakte, na die vroeger alleen te hebben genoten voor zooverre zij in het Louvre te vinden waren. Vooral Michelangelo heeft blijkbaar een geweldigen indruk op hem gemaakt, nadat hij tevoren reeds diens slavenfiguren zoozeer had bewonderd. Het kon wel niet anders of hij moest buitengewoon getroffen worden door de geniale scheppingskracht van den Italiaanschen meester, van wiens geest hij zich geheel doordringt, zich als opwerkend tot zijn meest voortreffelijken leerling. Gelijk die meester zal hij zich voortaan ten